

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 39.

Tiende Session.

12te Møde.

Torsdagen den 15de October.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren (fortsat): Det er mig dernæst, som sagt, paafaldende, at der skulde søges et Værn, hvis et saadant behøvedes, i Forelæggelsen af et Finantslovsforslag, thi den, der som den ærede Forslagsstiller nøie kjender Finantsforslaget og dets Tilblivelses-historie, og er sig bevidst, som han rigtig har bemærket, at Finantslovsforslagene naturligvis maae forberedes af Regjeringen i længere Tid, maa jo dog ogsaa vide, at der, naar virkelig det at bruge § 26 var Misbrug, eller naar man ialtsald i et enkelt Tilfælde virkelig vilde misbruge den, dog ikke var det fjerneste Værn i den Bestemmelse, at man skulde gjøre et Finantslovsforslag færdigt. Det maa jo dog være indlysende, at det maatte være en besynderlig Regjering, som ikke skulde kunne fyldestgjøre den lidetsigende Form at gjøre et Finantslovsforslag færdigt, saaledes som man ellers vilde have gjort det, hvis ikke andre Grunde gjorde det nødvendigt, onskeligt eller, efter den ærede Rigsdagsmands Tankegang, for Regjeringen tilraadeligt at bevirke en Udsættelse af Rigsdagen. I begge Retninger er, som sagt, den ærede Rigsdagsmands Forslag mig paafaldende, men hvad der jo først og fremmest er Hovedsagen, det er, at jeg ikke skjønner, det paa nogen Maade kan siges, at denne Bestemmelse har Hjemmel i vor gjældende Grundlov, saa at, selv om man mod min Anskuelse meente, at der behøvedes et Værn mod Brugen af § 26, og selv om man mod min

Anskuelse meente, at et saadant Værn kunde findes i det Forslag, som indeholdes her i Udkastet, vilde den eneste Vej, hvorpaa det kunde sættes igjennem, dog aabenbart være ad grundlovmæssig Vej, thi det vilde være et Tillæg til Grundloven. De Bestemmelser, der omhandle de herhenhørende Forhold, findes jo i Grundlovens § 24, „Kongen sammentalder en ordentlig Rigsdag hvert Aar“, i § 26, „Kongen kan udsætte den ordentlige Rigsdags Møder paa bestemt Tid, dog uden Rigsdagens Samtykke ikke længere end paa 2 Maaneder og ikke mere end 1 Gang i Aaret indtil dens næste ordentlige Sammentkomst“, om man vil, i § 25, der i Forbindelse dermed omhandler Kongens Ret til at indkalde Rigsdagen til overordentlige Sammentkomster, hvis Barighed saa beroer paa hans Bestemmelse; fremdeles i § 52, at Forslag til Finantsloven fremlægges paa hver ordentlig Rigsdag for det følgende Finantsaar, strax efterat samme er sat, endelig i § 45, „den aarlige Rigsdag sammentræder den 1ste Mandag i October, dersom Kongen ikke har indkaldt den til at møde forinden.“ Jeg maa tilstaae, jeg er aldeles ude af Stand til at see endog blot Begyndelsen til en Beviisførelse for, at Kongen ikke skulde være i sin gode Ret, naar han den Dag, da den ordentlige Rigsdag kommer sammen, udsætter dens Møder paa 2 Maaneder, uden at der forinden forelægges et Finantsforslag; § 52 kan jo ikke løsrives fra § 26, og hvad betyder i hele denne Sammenhæng § 45? Skjondt jeg ellers ret godt kan see selv Ekin af Grunde for hvad der fremsættes, om det end er anden Mening end den, jeg anseer for rigtig, saa forekomme de Lovbestemmelser, der hjemle Kongen Udsættelsesretten, mig dog